

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **D. N.**, zastoupeného advokátem Mgr. René Gemmelem, AK Kačmařík & Korta, se sídlem Ostrava, Poštovní 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 15. května 2013 č.j. MSK 72796/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen ZoSP), kterého se měl dopustit tím, že dne 24.10.2012 ve 13:40 hodin v Českém Těšíně, ul. Střelniční, před mostem Svobody, řídil osobní automobil Land Rover RZ X v době po požití alkoholického nápoje, po kterou by mohl být ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno při silniční kontrole hlídkou Policie ČR-Krajského ředitelství policie MS kraje, při které se pomocí digitálního analyzátoru alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7410 Plus, v. č. ARZM-0421, podrobil dvěma dechovým zkouškám na

alkohol, které byly pozitivní, když mu byla naměřena hodnota ve 13:46 hod. 0,59 g/kg alkoholu a ve 13:53 hod. byla naměřena hodnota 0,59 g/kg alkoholu, po odečtu maximální stanovené odchylky analyzátoru ve výši 0,24 g/kg, zahrnující vliv nepřesnosti měření a pesimistickou nejistotu přepočtového faktoru byla vyhodnocena jako hladina alkoholu v krvi nejméně 0,35 g/kg, a při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, čímž porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) a ust. § 6 odst. 8 písm. a) a ust. § 6 odst. 12 ZoSP, a tím naplnil skutkovou podstatu uvedených přestupků, za které byla uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 8 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souladu s ust. § 1 odst. 1 vyhl. MV č. 231/1996 Sb. uložena povinnost uhradit státu náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, přičemž lhůta splatnosti pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Český Těšín, odbor živnostenský a dopravy dne 19.2.2013, č.j. MUCT/6457/2013 rozhodl tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že po vyhodnocení důkazů a ostatních podkladů pro rozhodnutí dospěl správní orgán k závěru, že je spolehlivě zjištěno, že obviněný D. N. porušil ve výroku rozhodnutí uvedené ustanovení zákona o silničním provozu, a že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem, z jehož spáchání byl tímto rozhodnutím uznán vinným. Přestupek byl v tomto případě spáchán v době denní. Následkem jednání D. N. došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterým je eminentní zájem společnosti na tom, aby osoby, které jsou ovlivněny alkoholickými nápoji, byly vyloučeny z provozu na pozemních komunikacích jako řidiči, když řízení vozidla pod vlivem alkoholu může bezesporu závažným způsobem ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Materiální znak přestupku, kterým je společenská škodlivost jednání, tak byl naplněn. Pohnutky jednání D. N. nejsou správnímu orgánu známy, neboť se k nim do protokolu nevyjádřil a ze spisové dokumentace oznámení přestupku nevyplývají. Míra jeho zavinění je dána formou tohoto zavinění. K zavinění má správní orgán za to, že přestupku se D. N. dopustil zřejmě z nedbalosti. Z jeho vyjádření o době a množství požitého alkoholu vyplývá, že se zřejmě jednalo o nedbalost vědomou, kdy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (jak uvedl, v době od 20:00 hod. do 23:30 hod. dne 23.10.2012 požil alkoholický nápoj), ale bez přiměřených důvodů v době, kdy vozidlo řídil, spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Nepředložením řidičského průkazu na výzvu policisty ke kontrole spáchal D. N. přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) (tohoto zákona) nesplnil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Přestupek byl spáchán v době denní. Následkem jednání D. N. došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterým je zájem společnosti na tom, aby policie mohla při provádění kontrol na místě ověřit, zda osoby, které se účastní provozu na pozemních komunikacích jako řidiči motorových vozidel, jsou držiteli příslušného řidičského oprávnění. Materiální znak přestupku, kterým je společenská škodlivost jednání, tak byl naplněn. Pohnutky

jednání D. N. nejsou správnímu orgánu známy, neboť se k nim do protokolu nevyjádřil a ze spisové dokumentace oznámení přestupku nevyplývají. K zavinění má správní orgán za to, že tohoto přestupku se D. N. dopustil zřejmě rovněž z nedbalosti. Jednalo se v tomto případě přinejmenším o nedbalost nevědomou, neboť jestliže D. N. nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, vědět to měl a mohl, neboť před jízdou si měl zkontrolovat, zda má u sebe veškeré doklady potřebné k řízení motorového vozidla, tedy mimo jiné řidičský průkaz.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín, odboru živnostenského a dopravy, ze dne 19. 2. 2013, č.j. MUCT/6457/2013 změnil tak, že z výroku vypustil text „maximální výši fyziologické hladiny alkoholu v lidském organismu a naměřená hodnota alkoholu v toleranci do 10 %...“ a nahradil textem „pesimistickou nejistotu přepočtového faktoru“. Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí ve zbytku potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami v odvolání uvedenými.

Obsah žaloby

[4] V žalobě podané u zdejšího soudu dne 29.5.2013 uvedl, že vznáší stejné námitky jako v odvolacím správním řízení, konkrétně následující žalobní body:

a) žalobce nebyl k ústnímu jednání dne 19.2.2013 řádně předvolán, a tak nemohla nastat fikce doručení předvolání, jelikož z obálky je patrné, že nebyl vyzván k vyzvednutí záslky a nebylo dáno ani patřičné poučení o následcích nevyzvednutí, neboť kolonka není proškrtnuta;

b) správní orgán prvního stupně po skončeném dokazování před vydáním rozhodnutí nevyzval žalobce k seznámení se s podklady a v souvislosti s touto námitkou odkázal na rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 23.5.2012 č.j. 457/2012-160-SPR/5, v němž bylo vysloveno, že je vždy nezbytné, pokud obviněný v řízení o přestupku není přítomen poslednímu procesnímu úkonu (v daném případě ústnímu jednání), takového obviněného je povinen vyzvat k seznámení se s podklady (uvedené rozhodnutí ministerstva dopravy k žalobě přiložil);

c) nesouhlasí s tím, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a zpochybnil správnost a přesnost dechové zkoušky. K dechovému přístroji bylo přiloženo metrologické osvědčení pouze v kopii, správním orgánem nebylo zjišťováno, zda je přístroj označen štítkem o metrologické způsobilosti a nebylo zjišťováno, zda osoba, která prováděla dechovou zkoušku, byla proškolená, a nebylo zjišťováno, za jakých podmínek a jakým způsobem byla dechová zkouška prováděna. Je nezbytné, aby postup byl prováděn podle návodu. Správní orgán nemohl vědět, zda žalobce v době 3 minut před dechovou zkouškou nekouřil a on tvrdí, že v té době kouřil;

d) zpochybnil obsahovou pravost všech listin, které jsou ve spise založeny toliko v kopii, a požadoval předložení originálů, když poukázal na skutečnost, že policejní orgány nemají pravomoc ověřovat pravost kopie listiny.

Navrhl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby. Uvedl, že trvá na tom, že žalobce byl k ústnímu jednání předvolán řádně. K vyjádření se k podkladům rozhodnutí odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. července 2010 č.j. 5 As 17/2010-111, rozsudek ze dne 26. června 2013, č.j. 9 As 177/2012-28 nebo rozsudek ze dne 6. června 2013, č.j. 1 As 24/2013-28, v nichž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není porušením práv účastníka řízení, jestliže výzva k vyjádření k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu je spojena s předvoláním k ústnímu jednání. Námitka správnosti dechové zkoušky je pouhá spekulace bez konkrétních skutkových tvrzení. Jestliže žalobce až teprve nyní v žalobě namítá, že v době 3 minut před dechovou zkouškou kouřil, pak žalovaný uvádí, že tato námitka nebyla vznesena v průběhu správního řízení a žalovaný na ni nemohl nijak reagovat. Podle žalovaného takové tvrzení ani nelze pokládat za věrohodné, jestliže je žalobce neuvedl ani na místě samém, ani při ústním jednání, ani v odvolání, ačkoli mu v tom nic nebránilo, ale uvádí je až ve správní žalobě (k věrohodnosti skutkových tvrzení s ohledem na okamžik jejich uplatnění v řízení, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2013, č.j. 9 As 26/2012-29). Jestliže má soud za to, že je třeba toto tvrzení žalobce vyvracet, nechť vyslechne jako svědky policisty, kteří prováděli kontrolu řidiče. K pravosti listin uvedl, že naprosto účelově je zpochybňována pravost listin, aniž je pro to uveden jediný konkrétní důvod. Žalovaný má za to, že nevznikly-li důvodná pochybnost o tom, že kopie listiny odpovídá originálu, mohou správní orgány provést důkaz i prostou kopií listiny. V daném případě důvodná pochybnost o souladu kopií listin s originály nevznikla, neboť žalobce netvrdil a netvrdí žádnou konkrétní skutečnost, pro kterou by bylo možné o kopiích listin pochybovat, jeho námitka je tak pouze nepodloženou spekulací. Navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Městský úřad Český Těšín zahájil řízení o uvedených přestupcích, včetně předvolání k ústnímu jednání na 30.1.2013, doručením oznámení žalobci dne 14.1.2013. Žalobce dne 30.1.2013 správní orgán požádal o přeložení ústního jednání z 30.1.2013 na jiný termín z důvodu zdravotního stavu, přičemž přiložil výměnný list vystavený dne 29.1.2013 zubní lékařkou MUDr. I. K. o obsahu „akutní zubní ošetření, otok, teplota 37,5 °C, zánět, kontrola plus výplach 30.1.2013“. Správní orgán vyhověl této žádosti a další termín ústního jednání nařídil na 19.2.2013 v 9:00 hod. Součástí tohoto předvolání je ve správním spise založena doručenka, ze které je zjištěno, že tato byla doručována žalobci na adresu K. L. 350, žalobce nebyl doručovatelkou zastižen, není zatržena kolonka „adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení“, ale je zatržena kolonka „zásilka byla připravena k vyzvednutí“ dne 31.1.2013 a následně zatržena kolonka „zásilka byla uložena do schránky dne“ 13.2.2013, 12.00 hod. Ve správním spise následuje protokol o ústním jednání ze dne 19.2.2013 se závěrem, že správní orgán má za to, že ve věci byl zjištěn skutkový stav tak, jak předpokládá ust. § 3 správního řádu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto je dokazování ukončeno. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí č.j. MUCT/6457/2013. Obsahem správního spisu prvostupňového správního orgánu je dále část pořízená Policií ČR, a to kalibrační protokol č. 12/325/1-1 k ALCOTESTU 7410, sériové číslo ARZM-0421 ze dne 9.5.2012 s příští kalibrací 7.11.2012, dále ověřovací list č. 7001-OL-D0441-12 vystavený Českým metrologickým institutem dne 10.5.2012 s platností do 10.5.2013 pro analyzátor alkoholu v dechu (digitální), Dröger ALCOTEST 7410 + výrobní číslo ARZM-0421, dále záznam policistů nrap.

Mgr. P. a prap. R. M. ze dne 24.10.2012, včetně přiloženého zápisu o dechové zkoušce obsahující dva výstupy o obsahu, že zkouška provedená 24.10.2012 ve 13:46 hod. s naměřenou hodnotou 0,59 promile a s následující provedenou zkouškou ve 13:53 hod. s výsledkem 0,59 promile. Dále přiložen úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky o obsahu, že kontrolovanou osobou byl D. N., jednalo se o osobní vozidlo rz X s naměřenou hodnotou ve 13:46 hod. 0,59 a ve 13:53 hod. rovněž s výsledkem 0,59 a s uvedením, že na dotaz, zda požíval alkoholický nápoj uvedl, že ano, 0,3 l vodky 40% v době od 23.10.2012, 20:00 hod. do 23.10.2012, 23:30 hod. Dále ve správním spise založeno blanketní odvolání ze dne 8.3.2013, které bylo k výzvě správního orgánu doplněno dne 11.3.2013. Správní orgán I. stupně dne 13.3.2013 požádal Českou poštu, s.p. Poštu Hnojník o vysvětlení ohledně způsobu doručování písemností pod č.j. MUCT/3762/2013, která obsahovala předvolání k ústnímu jednání na 19.2.2013. Dne 19.3.2013 správnímu orgánu prvního stupně pošta sdělila, že uvedená zásilka byla doručována a oznámena dne 31.1.2013 a následně uložena na Poště Komorní Lhotka. Doručovatelkou bylo zanecháno oznámení i s poučením v listovní doručovací schráně, kam jmenovanému dle dohody pošta doručuje. Tuto skutečnost doručovatelka pouze nevyznačila na dodejce. Dne 5.2.2013 byla do schránky vhozena opakovaná výzva, a protože si adresát zásilku v úložní době nevyzvedl, byla tato dle dispozic vložena dne 13.2.2013 do téže schránky. Tato zásilka byla tedy doručena dle pravidel správně, adresát oznámení, poučení i zásilku do své doručovací schránky obdržel. Následně dne 20.3.2013 bylo odvolání včetně správního spisu předloženo odvolacímu orgánu.

Jednání před krajským soudem

[7] U jednání soudu zástupce žalobce zpochybnil zakládání úředních záznamů do spisu, neboť těmito nelze provádět důkaz a jen ovlivňuje správní orgán v jeho úvahách. Zopakoval vadu při doručování zásilky – předvolání na 19.2.2013, jestliže doručovatelka nezaznamenala na doručence, zda byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a zda mu bylo zanecháno poučení. Žalovaný zdůraznil, že úřední záznam nebyl použit jako důkaz a k druhé námitce, že doručenka dle judikatury Nejvyššího správního soudu veřejnou listinou není, je dána jistou prezencí správnosti. Postup poštovní doručovatelky byl vysvětlen písemným vyjádřením pošty.

Právní posouzení věci samé

[8] K žalobnímu bodu a). Soud nepřisvědčil žalobci ohledně nesprávného doručení předvolání k jednání na den 19.2.2013. Žalobci bylo předvolání k jednání na den 19.2.2013 doručováno do vlastních rukou. Z doručenky je zřejmé, že doručovatelkou nebylo na doručence vyznačeno, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, je však vyznačeno (zatřena kolonka), že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 31.1.2013 a vyznačeno, že zásilka byla vložena do schránky dne 13.2.2013 ve 12:00 hodin. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně shodně jako v žalobě namítal, že předvolání mu nikdy nebylo doručeno, nemohla nastat fikce doručení, jelikož z obálky je patrné, že nebyl vyzván k vyzvednutí zásilky a nebylo mu dáno ani patřičné poučení o následcích nevyzvednutí (kolonka na obálce není proškrtnuta). S ohledem na tuto odvolací námitku správní orgán I. stupně ještě před předložením odvolání odvolacímu správnímu orgánu se písemně obrátil na Českou poštu, Poštu

Hnojník, s žádostí o vyjádření o způsobu doručování předmětné zásilky. Dne 19.3.2013 vedoucí dodací pošty sdělila, že „uvedená zásilka byla doručována a oznámena dne 31.1.2013 a následně uložena na poště, doručovatelkou bylo zanecháno oznámení i s poučením v listovní doručovací schránce, kam se jmenovanému dle dohody doručuje. Tuto skutečnost doručovatelka pouze nevyznačila na dodejce. Dne 5.2.2013 byla do schrány vhozena opakovaná výzva, a protože si adresát zásilku nevyzvedl v úložní době, byla tato uložena dne 13.2.2013 do téže schrány. Zásilka byla doručena dle pravidel správně, adresát oznámení, poučení i zásilku do své doručovací schrány obdržel.“ Žalovaný se pak na základě uvedeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal a soud přisvědčil žalovanému, že na podporu řádného doručení svědčí i to, že u předmětné doručky je odtrženo poučení o právních důsledcích nevyzvednutí si zásilky. Je nesporné, že předmětná doručka nebyla zcela správně vyplněna, jestliže na doručence nebyla doručovatelkou zatržena kolonka vztahující se k prohlášení doručujícího orgánu, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Nicméně, správní orgán v rámci odvolacího řízení se tímto pochybením zabýval, prováděl šetření u pošty. Soud z uvedeného vyvodil závěr, že zrušení rozhodnutí z důvodu uznání tohoto žalobního bodu, s ohledem na výše uvedené, by bylo přílišným formalismem.

[9] K žalobnímu bodu b). Soud nepřisvědčil ani námitce ohledně porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce byl poprvé předvolán k jednání na den 30.1.2013 na 14:00 hod., a z tohoto jednání se téhož dne omluvil z důvodu zubního ošetření, což doložil potvrzením zubního lékaře vystaveného dne 29.1.2013 s kontrolou dne 30.1.2013. Tuto omluvu správní orgán respektoval, a proto další termín jednání byl nařízen na 19.2.2013 v 9:00 hodin. V předvolání na den 30.1.2013 i 29.2.2013 byl žalobce mimo jiné poučen i podle ust. § 36 odst. 2 a 3 správního řádu. To, že se žalobce nedostavil bez řádné a včasné omluvy k jednání dne 29.2.2013, jde k jeho tíži. Sám žalobce ignorováním účasti u jednání správního orgánu se zbavil svého práva na ústní projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohl navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a zejména se vyjadřovat ke všem okolnostem, které mu byly kladeny za vinu. Správní orgán u jednání dne 29.2.2013 dospěl k závěru, že shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a dokazování je skončeno. Téhož dne ve věci rozhodl. Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2006 č.j. 1 As 19/2005). Jestliže se obviněný ústního jednání nezúčastnil a ani se z něj řádně neomluvil, musí být srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti, jak je to obvyklé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. října 2013 č.j. 6 As 29/2013). To, že se k jednání nedostavil, nezakládá povinnost správního orgánu znovu jej dle ust. § 36 správního řádu vyzývat k nahlédnutí do spisu. Správní orgán u ústního jednání ukončil dokazování, a před vydáním rozhodnutí již žádné dokazování nečinil. Není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení či předvoláním k jednání poučí dle citovaného ustanovení a správní spis po ústním jednání již nebyl dále doplňován. Jde na vrub žalobce, že svého práva k jednání se dostavit nevyužil a tak se fakticky o své právo připravil. Soud pochybení na straně správního orgánu neshledal ani s odkazem na stanovisko ministerstva dopravy. Soud zdůrazňuje, že to není ministerstvo dopravy, nýbrž

ministerstvo vnitra, resp. poradní sbor ministra vnitra, který byl dne 2. února 2005 pokynem ministra vnitra zřízen ke správnímu řádu, a jehož účelem je zajištění plnění úkolů vyplývajících z § 12 odst. 2 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění zákona č. 501/2004 Sb., o změně zákonů v souvislosti s přijetím správního řádu. Úkolem poradního sboru je sjednocovat právní úpravu správního procesu, sjednocovat výklad správního řádu a publikací doporučujících stanovisek koordinovat aplikační praxi ve veřejné správě.

[10] Dále soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2013 č.j. 9 As 177/2012, ve kterém vyslovil, že *„Pokud jde o určení okamžiku, ke kterému má být osoba obviněná z přestupku vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k nim, pak zásadním ustanovením v této otázce je § 36 odst. 3, věta první, správního řádu. Ve smyslu uvedeného ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Výzva správního orgánu účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, by měla mít písemnou formu, už jen proto, aby mohl správní orgán zpětně prokázat, že toto právo účastníků řízení nezkrátil. Výzva účastníkovi nebo účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, však může být spojena a zpravidla tomu tak bývá, s oznámením o zahájení řízení z moci úřední nebo s jinou relevantní písemností. Je tomu tak v jednoduchých věcech, kde neprobíhá rozsáhlé shromažďování podkladů rozhodnutí (srov. VEDRAL, J., Správní řád komentář. 2 aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 402-405.). Tam, kde naopak rozsáhlé shromažďování podkladů probíhá, je zcela logické, že se k těmto podkladům obviněný z přestupku vyjádření až poté, kdy byly správním orgánem shromážděny.“*

[11] Soud nepřisvědčil ani žalobním bodům c) a d). Součástí spisu je kopie ověřovacího listu č. 7001-OL-D0441-12 vystaveného dne 10. května 2012 pro analyzátor alkoholu v dechu vyr. čísla ARZM-0421 včetně kalibračního protokolu ze dne 9.5.2012 pro týž analyzátor, rovněž v kopii. V doložení těchto dokladů pouze v kopii a nikoliv originálu, a v absenci zjišťování označení přístroje štítkem o metrologické způsobilosti, soud nespatriil porušení správního procesu, jak žalobce, resp. jeho právního zástupce, namítal. Je pravdou, že vidimaci může provést jen notář, avšak předložení dokumentů mezi jednotlivými úřady nelze chápat jako ověřování shody opisu nebo kopie s listinou. Při představě, že pro každé řízení o přestupku, ve kterém by jedním z důkazních prostředků byl ověřovací list, by se tento musel předkládat v originále, pak by tento originál sloužil buď jenom pro jedno řízení nebo při jeho vrácení a předložení pro další řízení, a docházelo by jednak ke zbytečným průtahům a jednak by takový originál častým použitím utrpěl na své kvalitě. Žalovaný pak blíže nekonkretizoval, jakým způsobem byl správní proces použitím kopií označených listin nezákonný, a co by v jeho prospěch přineslo použití originálů listin. Soud se ztotožnil s odůvodněním žalovaného tohoto bodu, který byl shodně namítán i v odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že obsahem spisu jsou výsledky provedeného měření – zápis o dechové zkoušce z 24.10.2012 provedený ve 13:46 hod. a 13:53 hod., přičemž v obou případech byla naměřena hodnota 0.59 promile. Právě konstantnost naměřených hodnot svědčí o regulérnosti měření. Stejně tak absence zjišťování správním orgánem, zda přístroj je označen štítkem o metrologické způsobilosti, bylo zcela nadbytečné. Předložený ověřovací list pro použitý analyzátor alkoholu prokazuje, že přístroj je v technickém stavu použitelnosti

pro měření. Toto tvrzení soud vyhodnotil jako účelové a nepravdivé. Žalobce neuvedl žádné konkrétní tvrzení, proč neověřená kopie neodpovídá originálu a dále, proč by návod k obsluze radaru měl být součástí spisu. I když ve spise není založeno osvědčení o proškolení zasahujících policistů k uvedené činnosti, soud ani v tomto nepřisvědčil žalobci, neboť není důvod takovou oprávněnost zpochybňovat, neboť kdyby tomu tak nebylo, nebyli by takovou činností policisté pověřeni. Soud již jen opakuje, že žalobce nekonkretizoval důvod, proč by zasahující policisté neměli být k této činnosti řádně proškoleni a tak, jak i u jiných profesí, se předpokládá, že pro výkon té které činnosti má osoba odborné vzdělání, pak není důvod zpochybňovat i u policistů odbornost pro použití měřicího přístroje, ledaže by v dané věci byl namítán zcela konkrétní neprofesionální úkon. A konečně soud nezpochybnil dokazování provedené správním orgánem ani s ohledem na námitku ohledně kouření. Při vyhodnocení výsledků dokazování v jednotlivostech i ve vzájemných souvislostech pak nelze opomenout, že žalobce v průběhu celého správního řízení, jak před orgánem I. stupně tak i odvolacím orgánem, vůbec netvrdil, že těsně před měřením kouřil, toto poprvé uvedl až v žalobě. Správní orgán neměl důvod zpochybnit výsledky měření z nyní tvrzeného důvodu a soud toto tvrzení v žalobě považuje pouze za účelové.

[12] Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26. února 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně